

РЕШЕНИЕ

№ 11939

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3864** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Юриисконсулт – пълномощник на директора на НАЦИОНАЛНО Т. УПРАВЛЕНИЕ, АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ е оспорил с касационна жалба Решение № 815/16.02.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 101^{ви} състав, постановено по НАХД № 1387/2023 г. С решението е отменено издаденото от касатора **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЕНИЕ** № 000184/02.12.2022 г., с което на И. А. И. е наложена глоба, в размер на 1800 лева, на основание чл.179, ал. 3а, вр. чл. 139, ал. 7 от Закона за движението по пътищата.

Касаторът, посредством юриисконсулт: поддържа касационната жалба, съдържаща твърдения за: наличие на касационни основания, по смисъла на чл. 348, ал. 1, вр. ал. 2, ал. 3 НПК; желае юриисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерен размер на адвокатското, каквото искане всъщност не е заявено.

Ответникът не се явява. С представен на 15.04.2024 г. писмен отговор оспорва касационната жалба.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, съответно – за правилност на решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото

доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Съставът на СРС е проверил обективно и всестранно в хода на съдебното следствие писмените доказателства, съставляващи административнонаказателната преписка. Установено е следното: на 17.06.2022 г. в 17. 30 часа на ГКПП „Д. мост“ контролни органи извършили проверка на товарен автомобил – влекач, марка „Д.“, управляван от И. А. И., с установен регистрационен номер, с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона; констатирано е, че на 16.06.2022 г. в 05, 42 часа превозното средство е засечено да се движи по път А-2, км. 6+804, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като не била заплатена пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата; за нарушението бил генериран запис (доклад) от електронната Т. – система за събиране на пътни такси. Съставен бил АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП № 000184/02.12.2022 г. За да го отмени съставът на въззивния съд приел „допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при образуване на административно наказателното производство, представляващи самостоятелно основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление“. Мотивите на Съда са свързани с това, че: едва с наказателното постановление, но не и в АУАН е отразена извършена служебна проверка по преписката, която установила, че: за ППС с рег. [рег.номер на МПС] на посочената дата 16.06.2022 г. имало закупена валидна маршрутна карта за сегмента на рамката (20141), на която е отчетено нарушението; декларираната категория в тази маршрутна карта обаче е за ППС, категория под 12 т., и с две оси, а не за ППС над 12 т. и две оси, за което е заснето нарушението; надлежно плащане в А. не било постъпило; според издателя на НП в случая е имало маршрутна карта, но платената категория е по-малка от измерената такава. Като анализирал съдържанието на АУАН и това на НП, както и разпоредбите на чл. 10, ал. 1 и чл. 106, ал. 3 ЗП, съответно на чл. 179, ал. 3 ЗДвП районният съд мотивирал изводи за: липса на „нужната последователност и яснота“, за какво нарушение точно е ангажирана отговорността на И. Ал. И.; приел за необосновани изводите на наказващия административен орган за безспорно установено от доклада от електронната система по чл. 167а, ал.3 ЗДвП за заснетото нарушение на 16.06.2022 г., процесното ППС да е било над 12 т., от което следвало, че платената категория, съгласно представената маршрутна карта е по-малка от измерената такава; в случая се касае за нарушение, заснето с техническо средство; „проверката от контролните органи е извършена на 17.06.2022 г., а записът от системата е от 16.06.2022 г.; по делото няма доказателства, на 16.06.2022 г. товарният автомобил да е спиран за проверка от контролните органи, или по друг начин след измерване да е установено, че е бил над 12 т., още повече, че в акта изрично е посочено, че ППС се е движело без прикачено ремарке на дата 16.06.2022 г., в 05:42:33 часа по път А-2, км. 6+804, А-2: С. - Горни Б. -3“.

Касационната жалба е неоснователна, а оспорваното въззивно решение – правилно и

законосъобразно. Касационната съдебна инстанция изцяло споделя мотивите на районния съд, поради което и предвид чл. 221, ал. 2 АПК не намира за необходимо да ги обсъжда, като допълва основанията за отмяна на НП, както следва.

След постановяване на въззивното съдебно решение Съдът на ЕС постанови решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/23 („Екострой“ ЕООД - Агенция „Пътна инфраструктура“), според диспозитива на което: „член 9а от Директива 1999/62/ЕО, относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на ЕП и на Съвета, от 27.09.2011 г. трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност, чрез заплащане на „компенсаторна такса „ с фиксиран размер“. По т. 49 и т. 50 от мотивите на решението Общостният съд отчита съответно, че: „ЗДвП не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции, и по-конкретно да намалява фиксирания размер, в зависимост от характера или тежестта на извършеното нарушение; по-специално разглежданата в главното производство система от наказания не позволява да се вземе предвид степента на умисъл или непредпазливост на извършеното нарушение, и както следва от член 189з ЗДвП изключва по-конкретно прилагането на смекчаващите обстоятелства, които по принцип са предвидени в ЗАНН; единственото предвидено в тази система адаптиране размера на глобите се отнася до категорията, към която спада съответното превозно средство, която се определя въз основа на броя на осите му; това адаптиране обаче, което е лишено от каквато и да било връзка с поведението на ползвателя на превозното средство или водача му не отчита характера и тежестта на извършеното нарушение; така по-специално при налагането на наказанието сезираният съд не може да вземе предвид разстоянието, изминато от превозното средство, без водачът да е заплатил дължимата пътна такса, тъй като размерът на глобата, с която се санкционира неизпълнението на задължението за плащане е фиксиран и не се променя, нито в зависимост от изминатите без разрешение километри, нито според това дали нарушителят е заплатил предварително размера на Т. - таксата за даден маршрут; освен това адаптирането е изключено, дори ако разстоянието може да бъде изчислено впоследствие“. Констатираното несъответствие между разглежданите норми от Закона за пътищата и Закона за движението по пътищата с член 9а от Директива 1999/62/ЕО сочи на непълно транспониране на същата. В процесния случай И. Ал. И. е санкциониран на основание чл. 179, ал. 3а ЗДв.П, според която разпоредба размерът на глобата е фиксиран на 1 800 лева, а тази на чл. 189з с.з. забранява прилагането на чл. 28 ЗАНН.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 АПК и предвид представената фактура (л. 26 от делото) касаторът следва да бъде осъден да възстанови на „ВАК-02“ ООД разноските за заплатеното адвокатско възнаграждение, в размер на 400 лв., което не се явява прекомерно, предвид чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в, ЗАНН, Административен съд София- град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 815/16.02.2024 г. на Софийския районен съд, НО,
101^{-ви} състав, по НАХД № 1387/2023 г.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: